

Жінка, воїн, мати...

Галина Куруленко та Галина Житкова - одна і та ж людина. Першу Знають ось майже шість десятиріч сарненці, а другу - бойові побратими, з якими з перших днів Великої Вітчизняної йшла кривавими фронтовими дорогами. Скільки їх довелося пройти, скільки пережити. Але Галина Гаврилівна ніяк не міняється - усе така ж жвава, весела й оптимістично налаштована, ніби й нема без малого дев'ять десятків весен і літ за плечима. Та хіба жінкам рахують роки!

Галина закінчила Слов'янське медичне училище, що під Донецьком, і влаштувалася на роботу в дитячу консультацію. А тут - війна. На другий день викликали до райвійськкомату. Новобранців посадили у вагони - і в Новосибірськ. Думала, що працювати доведеться в госпіталі. Та в райвійськкоматі сказали, що групу медсестер направляють у Татарськ, де щойно сформована армія.

Дивізію, що ввійшла до складу Другої армії і вела бої між Доном і Волгою, і поповнила невеличка на зріст мед-сестричка Галина Житкова.

Усього довелося спізнати дівчині вже в перші місяці служби. Населені пункти Сорокіно, Мостовське, Карлівка, Чумрак, станції Лінчева і Радянська, де дислокувалася дивізія, потрібно було утримувати від постійних атак німецько-фашистських загарбників. Поблизу невеличкої річки Чир і прийняла Галина перше бойове хрещення. Було так страшно, що вона й досі не пам'ятає, як тягала поранених у палатки, де дівчата, такі ж, як і вона, надавали першу медичну допомогу.

А далі був Мамаїв курган. Заводи "Красній Октябрь" і "Тракторний" у районі Мечетниці. Курська дуга... Пам'ять бережливо гортає незабутні сторінки, куди свій рядок вписувала і рядова 112-ої стрілецької дивізії 198-го окремого медико-санітарного батальйону Галина Житкова. Після того, як фашисти відступили від Сталінграда, їх дивізія вперто просувалася вперед. І хоч подекуди переваги ворогів були набагато відчутніші, та вже ніщо не могло спинити переможного поступу збройних сил колишнього Союзу РСР.

Кривава заграва під Сталінградом, переправа через Волгу залишилися далеким спогадом про справжнісіньке пекло. Адже на човнах, плотах, у катерах проривалися наші воїни, щоб дати нищівну відсіч ворогові. Здавалося, Волга була заповнена людською кров'ю...

- Це важко зрозуміти, - пригадує Галина Гаврилівна, - це ніколи не забудеться.

І нитка пам'яті послужливо снується далі.

...Шпитальний взвод під Ясногородкою, що неподалік Дніпра. Командувала ним майор Гранкіна, правою рукою була старшина Галина Житкова. Усі - невтомні трудівниці, досвідчені й сумлінні, їм було важко: непомірне навантаження, особливо в період активізації бойових дій, коли потік поранених не переривався, недосипання, втома і, звичайно ж, побутові незручності. Польові умови, коли ні помитися, ні привести себе до ладу.

Якось Галя чергувала в палаті, полотнища якої розривав вітер. А листопадова ніч - темна і холодна. На носилках - поранені. їм, звісно, погано. Не роздягнені, не на матрацах і простирадлах, не під ковдрами (це буде потім, у тилкових шпиталях), а зодягнені, взуті, навіть у головних уборах - шапках, пілотках! Сплять, стогнуть, кричать уві сні, командують, лихословлять, натужно кашляють...

Цілу ніч, що здавалася вічністю, не відходила, слідкуючи за кожним. Пригадує, як одного разу супроводжувала поранених по дорозі, яку раз у раз заносило снігом. А вона, маленька, наче підліток, тягне пораненого солдата. Та раптом наліт ворожих літаків! Ні хвилинка перепочинку...

Чорні крила розпустила ніч. Спали на гілках, соломі, що траплялося. Але були раді спокою, тій хвилині перепочинку. А то якось везли поранених, а над ними... опустився літак з чорною свастикою. Обстріл! Вибух! Машину перевернуло. Та сестрички не розгубилися. Миттю почали перетягувати солдатів в улоговинку. Один з них просив: "Се-

стрички, тікайте подалі. Нам що, а вам, молодим, жити ”. Та хіба дозволяла совість кидати безпомічних людей?

А потім були Коростень, Новоград-Волинський, Корець, Гоща, Рівне, Радехів. З боями пройшли Польщу, Чехію, форсували Одер... А Перемогу зустріла в Бреслау в Німеччині.

Ох дороги-дороги... Бої, під час яких вороги чинили відчайдушний опір.

Не думала і не гадала Галина Гаврилівна про завтрашній день.

У війну подорослішала. Гордилася тим, що два брати також воювали на фронтах. Івана контузило, а Микола так і не повернувся - поклав голову під Харковом. Родина Житкових отримала похоронку. Бойовими шляхами пройшли і чоловіки обох сестер.

З нагородами Галина повернулася додому. Життя є життя. Познайомилася з начальником воєнізованої команди, яку відрядили обслуговувати станцію Сарни. Так і зустрілася з Миколою Куруленком, виховали двох чудових дочок. Тамара і Світлана гордяться своїми батьками-фронтівиками, користуються повагою й авторитетом у трудових колективах, де працюють. Тамара - у музичній школі, а Світлана - дитсадку № 6 райцентру. Обидві вже бабусі, які люблять своїх онученят. Вони, правда, ще не розуміють, чому плаче Галина Гаврилівна, коли гортає сторінки сімейного альбому. “Хай вони не знають того часу, який окривавив нашу молодість”, - так часто-густо говорить посріблена сивиною Галина Гаврилівна, яка пройшла бойовий шлях від першого до останнього дня Великої Вітчизняної війни, а потім 30 років керувала дитяслами № 1, що були базою передового досвіду. 13 років працювала в ЗОНІ № 5 м. Сарни медсестрою і виховувала чудових юних червонохрестівців. Тож дай їй Бог сил і здоров'я, сімейного затишку та благополуччя, щоб більше ніколи не бриніли сльози на очах, щоб радували своєю любов'ю й теплом онученята.

Раїса БРИЧКОВА.